

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 19.

Ottende Session.

15de Møde.

Lørdagen den 20de Decbr.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Læger jeg altsaa Hensyn til, at Hovedsagen er en rigtig Fordeling af Byrderne, som nu fordeles saa ufornuftigt, som det kun er muligt, og at Spørgsmaalet om de Momenter, der herved komme i Betragtning, overlades til Bedømmelse af Skatteydernes Repræsentanter, mens der dog fastsættes et Minimum, som man ikke kan gaae under, og et Maximum, som er lempeligt, og det saaledes, at der imellem disse ligger et vidt Spillerum, saa troer jeg, at Lovens Bestagelse ikke medfører nogen som helst Ubillighed. Jeg har her nævnt de Momenter, der maae være de ledende, og jeg har nævnt dem, ikke ud af mit Hjerte, men efter selve Loven, der omtaler Sognets Udstrækning, Hartkorn og Folkemængde, samt de øvrige Forhold, der kunne have Indflydelse paa Omfanget af deres Arbejde. Det er disse Omstændigheder, hvortil Udkastet henviser, og jeg skal altsaa hertil knytte de Bemærkninger, som jeg maatte have at gøre imod et æret Medlem af Udvalget (Drejer), der har stillet et Minoritetsvotum, idet jeg tillader mig at opfordre ham til at besvare det Spørgsmaal, om der er nogen rimelig Mening i at henvende sig til Sogneforstanderskaberne for at faae at vide, hvor stort et Areal et Sogn har, eller hvormange Tønder Hartkorn det omfatter, eller hvor stor en Folkemængde, eller andre saadanne Ting, som man meget lettere og ligesaa paalideligt kan faae at vide ad andre

Veie. Nu siger det ærede Medlem: „Ja, men der er andre Omstændigheder.“ Men det naturlige Svar herpaa er, at disse ere enten saadanne, som ikke kunne komme i Betragtning, eller saadanne, som ere aldeles notoriske og altsaa fuldkommen vel bekendte for Amtsraadets Medlemmer, ja, for enhver dannet Mand, der boer i Amtet og nogenlunde er bekendt med dette Forhold. Det skal ikke være smaa skjulte Hemmeligheder, der her skulle faae Indflydelse, og det Spørgsmaal f. Ex., om Sognet ligger nær ved en Kjøbstad eller fjernet derfra, kan Amtsraadet ligesaa godt besvare, som Sogneforstanderskaberne.

Det er altsaa et Spørgsmaal, jeg vedblivende maa gjøre, hvad det er, man skal opnaae ved, at Sogneforstanderskaberne blive hørte. Ja, siger det dissenterende Medlem, og han staaer i denne Henseende aldeles ene i Udvalget, det er jo dog saa simpelt en Ting at høre dem, og Udvalget indrømmer ogsaa, at det er en høist uskadelig Ting — og just fordi det er saa simpelt og uskyldig en Ting, kan man gjerne dert soie dem, der sætte saa stor Pris derpaa, indrømme dem den Fornøielse, at faae en saadan Bestemmelse ind i alle mulige Love. Men jeg siger, at det er Lovgivningen uværdigt, og at det er selve Sogneforstanderskaberne uværdigt. Man skal vældelig hørde Sogneforstanderskaberne i det, der er deres rette Attributioner, naar der er Anledning dertil; men de have sandelig intet Gavn eller Interesse af, at man, under Form af, at det er saa uskadeligt og saa uskyldigt, søger at indsmugle den Bestemmelse i alle mulige Love, at de skulle høres. Det er Noget, som jeg for mit Vedkommende ikke blot finder overflødig, men